

Sóc de la línia

Representen la primera generació de valencians que han pogut estudiar en l'idioma del país. Sota l'aixopluc de la llei d'ús i ensenyament en valencià, aprovada l'any 1983, centenars de milers de joves han pogut estudiar en la seua llengua. Un grapat d'aquests ex-alumnes ens expliquen la seua experiència i es reivindiquen com a "fills de la línia".

XAVI SARRIÀ (1977)
Músic. Burjassot (Horta)

Estudiar a la línia en valencià em va oferir, sobretot, la possibilitat de créixer sense complexos respecte a la nostra llengua. I no únicament a mi, sinó a tota una generació de joves que, per primera vegada en la història contemporània del País Valencià, vam poder estudiar en la llengua del nostre poble. Un fet, sens dubte, que ens va animar a utilitzar el català amb normalitat en tots els àmbits. I, especialment, en l'àmbit de les cultures juvenils. Un àmbit clau per a mantenir encesa la flama del prestigi i l'ús social de la llengua entre els joves que vindran.

BIBIANA MELENDO (1982)
Investigadora. Castelló (Plana Alta)

Mentre vaig estar a l'escola i a l'institut sempre vaig tenir l'opció d'anar a la

línia. A banda de l'avantatge que érem menys a classe, el fet que els professors ens parlaren en valencià els feia més de casa, més propers, i això millorava la comunicació i la proximitat respecte a ells. Això va canviar en arribar a la universitat, on tot han estat entrebancs i problemes. Mai no he entès per què professors valencianoparlants ofereixen les classes, els documents i els articles en castellà. En el millor dels casos t'ho donen en anglès! El missatge que es llança és molt clar: el valencià queda per a casa i, quan es tracta de temes oficials, cal usar el castellà.

CLARA ESTEVE (1980)
Professora de secundària i periodista.
Picassent (Horta)

Fa 28 anys, els meus pares hagueren de prendre una decisió, certament, difícil: matricular-me a una escola pública, però en castellà, o a una concertada, en valencià. Després de pensar-ho molt, triaren la segona opció. A la Nostra Escola Comarcal, no solament m'ensenyaren en valencià; feren molt més que això. Allí, entre pins i garroferes, vaig a aprendre a estimar el meu entorn, els meus companys i, també, a mi mateixa. Ara tinc trenta anys i, malgrat l'etapa meravellosa que vaig viure a la Comarcal m'hauria agradat no haver de fer front, tants anys després, a la mateixa decisió difícil que

hagueren de prendre els meus pares. Així, m'agradaria que els meus fills s'educaren en valencià, però en l'escola pública: l'única on poden anar els fills *de tots*. Amb la nova ocurrència de Font de Mora, ja no serà possible. I retrocedirem 28 anys en el temps. Lluitem amb força per a impedir-ho.

JOSÉ CABANES (1981)
Pilotaire. El Genovés (Costera)

Amb el pas del temps, m'adone que sóc una persona privilegiada per haver pogut estudiar en la meua llengua. Pense que mai no hauria de ser un luxe, poder triar la llengua en què estudies en una comunitat autònoma com la nostra, en què tenim llengua pròpia. En els temps que corren crec que és *tercermundista* no donar l'opció de poder estudiar en valencià. Em pareix perfecte que una persona vulga cursar els estudis en castellà, però em pareix intolerable no donar-nos l'opció de poder defensar una de les nostres senyes d'identitat com a poble, això és, la llengua. No té cap sentit que, en una situació de minorització lingüística, el govern valencià no done a la llengua la difusió i la importància que li corresponen. Els demane que facen polítiques per a difondre el valencià i no per dinamitar-lo. Que no s'amaguen darrere d'un fals valencianisme.

CARLES MONTROY (1977)
Tècnic d'imatge. Torrent (Horta)

Vaig viure l'experiència d'estudiar en valencià amb absoluta normalitat. Vivint com visc a la meua terra, no m'hauria semblat normal estudiar en una llengua que no fora la meua. Llàstima que a l'espanyolisme no li agrade que la gent

s'habitue a aquestes normalitats... I ara ens han eixit amb l'eliminació de les línies en valencià. Un altre colp dur per al futur de la llengua. Personalment no em sorprèn, ni em sorprendrien encara de més grosses, la veritat. Cada vegada tiren més pel dret.

ÀNGELS GREGORI (1985)

Escriptora i llicenciada en teoria de la literatura i literatura comparada. Oliva (Safor)

La meua educació sempre ha estat en valencià. Vaig estudiar fins a acabar el batxillerat a Oliva, i allò que jo vaig viure no com un privilegi, sinó com una total normalitat, ara es va convertint en una excepció.

L'ensenyament al País Valencià sempre ha estat una història de persecucions, i el model que ara es vol implantar és més propi d'una dictadura que no d'una democràcia. Eliminar la línia en valencià és una trampa i un atac a la llibertat lingüística i a la nostra identitat nacional. Tot allò per què durant tants anys ha lluitat Escola Valenciana i els docents al País Valencià està en perill. No únicament es garanteix un autèntic fracàs en l'educació, una manca de qualitat en l'ensenyament i l'eliminació dels nostres drets lingüístics, sinó la imposició d'un model educatiu racista i feixista.

CLARA ANDRÉS (1982)

Professora universitària. Sagunt (Camp de Morvedre)

Tots aquells que hem anat a la línia tenim una mena de *segell*. Des de bon començament, hem viscut la realitat d'haver de defensar i reivindicar, usar i estudiar en la nostra llengua una circumstància que ens ha fet més forts,

realistes i compromesos. Tot això ho hem fet d'una manera natural, dins un ambient festiu, nodrit de cultura. A més, estudiar en la meua llengua m'ha permès de millorar la meua competència lingüística a l'hora de parlar i escriure. Si se suprimeix la línia, em sembla que la gent de la terra quedarà privada de part de la seua formació i, el més trist de tot, de la seua identitat. No entenc la proposta de Font de Mora. Com diu el travallengu popular: en quin cap cap el que cap en aquest cap?

LORENA TOMÀS I ALBORCH (1981)

Llicenciada en història de l'art. Senyera i Castelló de la Ribera (Ribera Alta)

Estudiar en la línia va representar per a mi poder-me expressar en la meua llengua materna sense cap condicionament i emprar com a llengua vehicular del meu aprenentatge una llengua present a tots els meus àmbits quotidians. Amb això, no vaig haver de fer front a l'inevitable i feixuc trànsit de la llengua pròpia a l'adoptada. L'eliminació de la línia és una prova més de la clara intenció del govern valencià d'exterminar qualsevol tret identitari que ens diferencia com a poble i assolir amb això allò que Sanchis Guarner ja apuntava: "La pèrdua de l'idioma propi significa la mort cultural d'una pàtria."

PAU MONFORT (1989)

Mestre i músic. Vilafranca (Ports) i Castelló de la Plana (Plana Alta)

Com a habitant dels Ports, estudiar i viure en valencià sempre ha estat normal i evident, fet que només he començat a valorar amb l'arribada a Castelló: a l'institut ja vaig trobar dificultats a l'hora d'elegir la línia en valencià (que no arribava ni al 50%). Ja a la facultat de magisteri, he tingut gran part d'assignatures en valencià, depenent, això sí, de l'elecció que fera el professor. Pel que fa a la valoració del decret, trobe absurda l'equiparació del valencià a les altres llengües sabent-ne l'estat de salut i l'ús que en fan les administracions i mitjans de comunicació. Estic a favor del programa plurilingüe que proposa Escola Valenciana.

ROBERT LLORCA (1978)

Periodista. Almoines i Gandia (Safor)

Tinc la sort d'haver fet tots els meus estudis en valencià, des de la primària a Almoines (a la Safor) fins la carrera a la UAB. Ha estat un privilegi estudiar en la mateixa llengua amb la qual pense, parle i em relacione. Som la primera generació preparada per a fer del valencià la llengua normal del nostre país.

Ara bé, aquest camí que pareix de roses també té pedres. La societat que ens envolta no ha caminat en paral·lel amb el sistema educatiu valencià, sempre ha anat uns passos enrere. I segurament les polítiques antivalencianes del PP hi tenen molt a veure. Els populars sempre pensen a "ofrenar noves glòries a Espanya"... i a la seua llengua i cultura.

MIQUEL BARBERÀ (1981)

Actor. Atzeneta (Alcalatén) i Castelló de la Plana (Plana Alta)

La meua família és valencianoparlant. De manera que vaig viure la meua escolarització en valencià amb total normalitat. En el meu cas, conèixer la meua llengua m'ha obert les portes per a treballar a la televisió pública valenciana i també en el món del teatre. Si bé opine que saber llengües és una font d'enriquiment, crec que la decisió d'eliminar la línia en valencià és un error perquè és prou evident que la nostra llengua, sobretot en la ciutat de València, està en una situació de minorització. Siga com siga, crec que a l'hora de prendre decisions sobre una matèria tan delicada com l'educació, caldria basar-se en criteris científics i pedagògics.

Violeta Tena